

TEZA:

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozpoznając wniosek obwinionej o uzupełnienie orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego winien poczynić rozważania czy odpowiednio stosowane przepisy kodeksu postępowania karnego dają podstawy do zastosowania zaliczenia tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych na poczet orzeczonej kary czy też nie, wydając w tym zakresie, stosowanie do art. 420 § 1 k.p.k. postanowienie o odpowiedniej treści.

Sygn. akt WO- 110/22

POSTANOWIENIE

z dnia 17 października 2022 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Karolina Szał

Sędziowie: SWSD Paweł Libertowski

SWSD Tomasz Jankowski (sprawozdawca)

Protokolant: Piotr Ciepiński

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2022 r. na posiedzeniu zażalenia r.pr. L. J. W.

na zarządzenie Przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 21 marca 2022 roku sygn. akt O/OSD/46/21 o odmowie przyjęcia środka zaskarżenia jako niedopuszczalnego z mocy ustawy,

postanawia:

uchylić zaskarżone zarządzenie Przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 21 marca 2022 roku sygn. akt O/OSD/46/21 o odmowie przyjęcia środka zaskarżenia jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 15 grudnia 2022r. sygn. akt O/OSD/46/21 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny

Okręgowej Izby Radców Prawnych uznał obwinioną radcę prawnego L. W. winną zarzucanych jej dwóch czynów i wymierzył jej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu oraz zakaz wykonywania patronatu. Wymierzone kary połączył w ten sposób, że wymierzył karę łączną w postaci zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas jednego roku oraz zakaz wykonywania patronatu na czas trzech lat.

Od powyższego orzeczenia obwiniona wywiodła zażalenie jedynie w części dotyczącej niezaliczenia na poczet kary okresu tymczasowego zawieszenia w wykonywaniu czynności zawodowych orzeczonego postanowieniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 29 maja 2019r. sygn. akt O/OSD/18/19, wnosząc o zmianę orzeczenia poprzez zaliczenie na poczet orzeczonej kary tymczasowego zawieszenia prawa do wykonywania zawodu trwającego od dnia 29 Maja 2019r. do dnia 15 grudnia 2021 r.

Zarządzeniem z dnia 21 marca 2022r. sygn. akt O/OSD/46/21 Przewodniczący Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w S., odmówił przyjęcia środka zaskarżenia jako niedopuszczalnego z mocy ustawy. Uzasadniając swoje stanowisko Przewodniczący Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wskazał, iż Sąd nie uwzględnił wniosku obwinionej o zaliczenie na poczet kary okresu tymczasowego zawieszenia, nie widząc podstaw prawnych do zastosowania zaliczenia tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych na poczet kary. Niezaliczenie w wydanym orzeczeniu okresu tymczasowego zawieszenia prawa do wykonywania zawodu w poczet orzeczonej kary stanowić może wadę samego orzeczenia, które obwiniona mogła zaskarżyć w drodze dopuszczalnych środków odwoławczych. Środek zaskarżenia w postaci zażalenia jest niedopuszczany z mocy prawa z uwagi na fakt, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny pomimo złożonego wniosku obwinionej nie wydał żadnego postanowienia w przedmiocie zaliczenia albo odmowy zaliczenia okresu tymczasowego zawieszenia prawa na poczet orzeczonej kary.

Powyższe zarządzenie obwiniona zaskarżyła w drodze zażalenia, zarzucając mu naruszenia przepisów art. 447 § 6 kpk i art. 420 § 1 i § 4 kpk. Oraz art. 118 § 1 i § 2 kpk w zw. z art. 74(1) ustawy o radcach prawnych, wskazując na nieuzasadnioną odmowę przyjęcia środka zaskarżenia do rozpoznania jako niedopuszczalnego z mocy ustawy. Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że wnosząc pismo wskazała podstawy prawne do uzupełniania orzeczenia i wniesione pismo zatytułowane jako zażalenie winno zostać potraktowane przez Sąd jako wniosek o uzupełnienie orzeczenia. Nadto wniosła o uchylenie i zmianę zaskarżonego zarządzenia Przewodniczący Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w S., poprzez zaliczenie na poczet kary okresu tymczasowego zawieszenia prawa od wykonywania zawodu trwającego od 29 maja 2019r. do 15 grudnia 2021 r.

Zażalenie wpłynęło w terminie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych zważył, co następuje:

Wniesione przez obwinioną zażalenie zawiera usprawiedliwione podstawy.

Na wstępie wskazać należy, że podstawą proceduralną orzekania w postępowaniach dyscyplinarnych jest ustawa o radcach prawnych, a także stosowane na podstawie art. 74¹ pkt. 1 i pkt. 2 tejże ustawy, w sprawach nieuregulowanych w postępowaniach dyscyplinarnych - odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Art. 466 § 1 KPK wskazuje, że przepisy dotyczące sprzeciwów i zażaleń na postanowienia stosuje się odpowiednio do sprzeciwów i zażaleń na zarządzenia.

Zgodnie z art. 413 § 2 pkt 2 KPK, każdy wyrok powinien zawierać rozstrzygnięcia co do kęty i środków karnych, środków kompensacyjnych i przepadku, a w razie potrzeby - co do zaliczenia na ich poczet okresów wskazanych w art. 63 KK (zaliczenie tymczasowego aresztowania i innych środków zapobiegawczych). Przepis art. 420 §2 KPK stanowi natomiast, iż jeśli wyrok nie zawiera rozstrzygnięcia m in., zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, sąd orzeka o tym postanowieniem na posiedzeniu. Zgodnie z § 4 rzeczonego artykułu na postanowienie służy zażalenie.

Zgodnie z art. 74(1) pkt 1 Ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Odpowiednie stosowanie przepisów prawa jest czynnością polegającą na stosowaniu odpowiednich przepisów bez żadnych modyfikacji, stosowaniu przepisów z pewnymi modyfikacjami oraz nie stosowaniu przepisów, które ze względu na ich bezprzedmiotowość lub sprzeczność z przepisami ustanowionymi dla tych stosunków, do których miały być stosowane odpowiednio, nie mogą być w ogóle stosowane.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny analizując zarówno treść orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 15 grudnia 2021 sygn. akt O/OSD/46/21, złożonego przez obwinioną na rozprawie przed sądem w dniu 15 grudnia 2021r. wniosku oraz w szczególności treść pisma obwinionej z dnia 3 marca 2022r. zatytułowanego „ZAŻALENIE”, uznał iż Przewodniczący wydał zaskarżone zarządzenie z naruszeniem art. 429 § 1 KPK.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego rację na obwiniona, że zgodnie z dyrektywą zawartą w odpowiednio stosowanym art. 413 § 2 pkt 2 KPK orzeczenie winno zawierać wskazane tam

elementy. Treść orzeczenia z dnia 15 grudnia 2021r. sygn. akt O/OSD/46/21 nie zawiera rozstrzygnięcia we wskazanym przez obwinioną zakresie tj. zaliczenia okresu tymczasowego zawieszenia prawa na poczet orzeczonej kary. Obwiniona składając do Sadu pismo z dnia 3 marca 2022r. zatytułowane „ZAŻALENIE” powołała się na treść przepisu art. 420 § 1 KPK stanowiącego o uzupełnianiu wyroku postanowieniem. Faktem jest, że obwiniona jako profesjonalista (radca prawny) winna wykazać się znajomością przepisów oraz należytą starannością przy formułowaniu pism i złożyć wnioski o uzupełnienie orzeczenia a nie zażalenie, jednak Okręgowy Sąd Dyscyplinarny winien rozpoznać wnioski obwinionej zgodnie z ich treścią a nie tytułem pisma. Jakkolwiek zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego pismo z dnia 3 marca 2022r. zostało sporządzone w sposób nieprofesjonalny, to z jego treści i wskazanych w nim przepisów kodeksu postępowania karnego, wynikało żądanie uzupełnienia orzeczenia i tak należało je rozpoznać.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie przesądzając o treści rozstrzygnięcia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, czy będzie to rozstrzygnięcie pozytywne czy negatywne, wskazuje na konieczność rozpoznania wniosku obwinionej zgodnie z odpowiednio stosowaną dyrektywą zawartą w art. 420 § 1 kpk oraz art. 413 § 2 pkt 2 KPK. Dopiero rozpoznając pismo obwinionej z dnia 3 marca 2022r. jako wniosek o uzupełnienie orzeczenia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny winien poczynić rozważania czy odpowiednio stosowane przepisy kodeksu postępowania karnego dają jego zdaniem podstawy do zastosowania zaliczenia tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych na poczet orzeczonej kary czy też nie, wydając w tym zakresie stosowanie do art. 420 § 1 postanowienie o odpowiedniej treści.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.